

פדריקו גרסייה לורקה
הטיול של באסטר קיטון
מחזה קצר
עברית: הילה אהרון בריק

"הטיול של באסטר קיטון" הוא אחד משלושה מחזות קצרים שפרסם פדריקו גרסייה לורקה ב-1928 (השניים האחרים הם "הבתולה, המלח והסטודנט" ו"כימרה"). באחד ממכתביו התייחס לורקה ליצירה זו כאל "דיאלוג מצולם".

הדמויות:

באסטר קיטון

התרנגול

הינשוף

שחור

אישה אמריקאית

נערה צעירה

תרנגול: קוקוריקו.

(באסטר קיטון נכנס. הוא אוחז בדיהם של ארבעת ילדיו)

באסטר קיטון: ילדים מסכנים שלי.

(הוא שולף את פגיון העץ שלו והורג אותם)

באסטר קיטון: (סופר את הגופות המונחות על הקרקע) **אחת, שתיים, שלוש, ארבע.** (רוכב על אופניים. גבר שחור אוכל את כובע הקש שלו בין שני צמיגים ישנים ומכלי גז) **איזה ערב יפה! (תוכי מעופף בשמים נייטרליים) כמה נעים לרכוב על אופניים!**

הינשוף: צ'ירי, צ'ירי, צ'ירי, צ'י.

באסטר קיטון: כמה יפה הן שרות, הציפורים הקטנות האלה!

הינשוף: צ'ירררררררררררר.

באסטר קיטון: זה מרגש.

(דממה. באסטר קיטון עובר באדישות דרך סוף ושדה שיפון. בין גלגלי המכונה הנוף הולך וקטן. לאופניים נותר ממד אחד ויחיד. הם יכולים להיכנס בין הספרים ולהתמתח בתוך תנור לאפיית לחם. לאופניו של באסטר קיטון אין מושב עשוי מקרמל וגם לא דוושות מסוכרות, כמשאלת לבם של האנשים הרעים. אלה אופניים הדומים לכל זוג אופניים אחר, אלא שהם ספוגים בתמימות. אדם וחווה היו בורחים בבהלה אילו ראו, למשל, כוס מלאה במים, אבל את האופניים של באסטר קיטון הם היו מאמצים לחיקם)

באסטר קיטון: הה! האהבה, האהבה!

(באסטר קיטון נופל מהמושב. אופניו נשמטים ממנו. הוא רץ אחרי שני פרפרים אפורים. הוא

צועד כמושוגע, חצי מילימטר מעל פני הקרקע)
באסטר קיטון: (מזדקק) איני רוצה לומר דבר. מה אני רוצה לומר?
קול: שוטה!

באסטר קיטון: טוב. (הוא חוזר לצעוד. עיניו, אינסופיות ועצובות כעיני בהמה שזה עתה נולדה, חולמות על שושנים צחורים, על מלאכים, על חגורות של משי. עיני תחתית הכוס שלו, עיני הילד הטיפש שלו, כמה הן מוכערות! כמה הן יפות. עיניו עיני בן אסטוריאס. עיניו האנושיות נתונות באיזונה הבטוח של המלנכוליה. – במרחק רואים את פילדלפיה. – תושבי העיר הזאת יודעים היטב ששירה העתיק של מכות התפירה "זינגר" יכול להסתובב בין הוורדים הגדולים של החממות, אבל הם לא יבינו לעולם כמה דק הוא ההבדל הפואטי בין ספל תה רותח לבין ספל תה קר. במרחק מנצצת פילדלפיה.) הנה גן.
(אישה אמריקאית בעלת עיני צלולואיד מתקדמת לתוך הגינה)
האמריקאית: ערב טוב.

(באסטר קיטון מחייך ובוחן את נעליה של הגברת. הו! אילו נעליים! אי־אפשר לסבול נעליים כאלה. כדי לייצר אותן צריך לפשוט עור של שלושה תנינים)
באסטר קיטון: הייתי רוצה...

האמריקאית: האם יש לך חרב מעוטרת בעלי הדס? (באסטר קיטון מושך בכתפיו ומרים את כף רגלו הימנית) האם יש לך טבעת אבן מורעלת? (באסטר קיטון עוצם אט־אט את עיניו, ומרים את כף רגלו השמאלית) ובכן?...

(ארבעה שרפים בכנפי מלמלה שמימית רוקדים בין הפרחים. עלמות העיר מנגנות בפסנתר כאילו הן רוכבות על אופניים. הוואלס, הירח והסירות מרוממים את לבו היקר של ידידו. הסתיו פולש אל הגן לתדהמת הכול, כשם שהמים פולשים לתוך גוש סוכר גיאומטרי)
באסטר קיטון: (מהורהר) הייתי רוצה להיות ברבור. הייתי רוצה, אבל זה בלתי אפשרי! כי איפה אשאיר את כובעי? ואת צווארוני המעומלן? ואת עניבת המשי שלי? ... איזו צרה!
(נערה צעירה בגזרה דקיקה, ציצת שיער עצומה מוגבהת ממצחה, מתקדמת במעלה הדרך על האופניים. יש לה ראש של זמיר)
נערה צעירה: עם מי יש לי הכבוד?

באסטר קיטון: (בקידה מנומסת) באסטר קיטון!
(הנערה הצעירה מתעלפת ונופלת מהאופניים. רגליה הכלואות בגרבי פסים רועדות על הדשא כמו שתי זברות גוססות, בעוד רמקול אחד זועק באלף אולמות תאטרון בבת אחת: "אין זמירים באמריקה")

באסטר קיטון: (כורע ברך) העלמה אליאונורה, סלחי לי, זו אינה אשמתי! העלמה! (בקול נמוך) העלמה! (בלחש) העלמה!
(הוא מחבק אותה. בקו האופק של פילדלפיה מפציע כוכב זוהר של שרף)